

behandlingen. Tvang kan altså ikke lade sig gøre.

Til gengæld skal vi sørge for, at de pædofile motiveres til behandling, og her skal vi være vedholdende.

I forhold til rabatordninger ved flere forbrydelser kan vi sagtens følge forslagsstillerne i den frustration, der er ved, at tre gange misbrug ikke giver tre gange straf. Vi kunne da også godt tænke os, at domstolene i højere grad dømte serieforbryderne hårdere, end man gør i dag.

En absolut kumulation kan vi dog ikke tilslutte os, jævnfør ministerens forklaring om retstradition.

I forhold til de pædofiles bosætning og fremtidige jobmuligheder er vi ret enige med forslagsstillerne – dog ikke så meget i den første del af forslaget om bosætning, for vi tror på, at det kan blive ganske svært for et lille land som Danmark at indføre en sådan regel, uden at det kommer til at betyde, at den dømte efter udstået straf må forlade landet. Vi skal trods alt huske på, at straffen er udstået på det tidspunkt.

Dertil kommer, at der allerede i dag i straffeloven er mulighed for at give tilhold mod at komme bestemte steder og forbud mod at indfinde sig bestemte steder.

Med hensyn til den anden del af forslaget om ikke at blive ansat i stillinger, hvor der arbejdes med børn, har regeringen jo allerede med støtte fra Dansk Folkeparti gennemført konsekvente regler om børneattester.

De indebærer, at offentlige arbejdsgivere, der skal ansætte medarbejdere, eller fritidsorganisationer, der skal engagere frivillige ledere, som kan beskæftige sig med børn under 15 år, får oplysning om de pågældendes eventuelle domme for seksuelle forbrydelser mod børn. Disse regler giver et betydeligt værn mod, at personer, der tidligere er dømt for seksuelle overgreb mod børn, kan udnytte arbejde med børn og unge til at begå nye forbrydelser.

I forhold til såkaldt grooming på internettet er vi enige med ministeren i, at den danske straflovsbestemmelse om forsøg er bedre og langt mere vidtgående end de begrænsede muligheder, som f.eks. England har. Der er derfor ikke nogen grund til, at vi begrænser os selv og mulighederne for at komme efter forbryderne.

Så når det gælder intentionerne bag beslutningsforslaget, er vi fra Konservatives side enige, nemlig at vi skal gøre alt, hvad vi overhovedet kan, for at sikre, at vores børn og unge ikke bliver udsat for seksuelle overgreb.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så går vi videre til den radikale ordfører, fru Lone Dybkjær.

Kl. 17.30

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil starte med at sige, at Det Radikale Venstre for en gangs skyld vil erklære sig enig i justitsministerens tale. Der er et par punkter, jeg vil kommentere, men jeg vil ikke gå ind i en total gennemgang af alle punkterne. Jeg vil således ikke behandle tvungen behandling, stop for straffesættende rabatordninger og forbud mod pædofile, der bosætter sig.

Jeg vil gerne komme med nogle kommentarer på de andre områder, og så vil jeg godt helt overordnet sige, at jeg synes, at forslaget til folketingsbeslutning om beskyttelse af børn og unge mod seksuelt overgreb faktisk er et godt forslag. Men jeg synes, man kommer til at indskrænke det, ved at man koncentrerer sig meget om – nu kan jeg simpelt hen ikke lige sige det, uden at jeg læser det op: pædofili.

Forslaget får en for stærk fokus på det, selv om bemærkningerne for så vidt omhandler meget andet. Det er lidt ærgerligt, for jeg synes, at der er ret meget at diskutere på det her område, hvor der faktisk foregår forfærdelige ting. Så jeg synes, at overskriften er god, men jeg synes, at man er kommet til at være for fokuseret på pædofili, og noget af det, som jeg gerne ville have afklaret, er: Hvor er egentlig grænsen for det, og findes der en præcis aldersgrænse for det? For det, forslaget indeholder her, er jo efter min opfattelse meget bredere end bare de helt små børn.

Straffelovrådet ser jeg også frem til bliver færdig, for jeg er meget enig i – det må Dansk Folkeparti jo også lægge mærke til – at straffen mindst skal være på niveau med voldtægt, hvor vi jo altså oplevede tidligere, også under den tidligere regering, at man lavede en undersøgelse og rent faktisk fandt ud af, at vi lå langt under de lande, vi normalt sammenligner os med, når det drejede sig om straffen for voldtægt.

Jeg synes, at Tøndersagen og andre sager viser, at det er, som om børn ikke regnes for rigtige mennesker. De er ikke helt så meget værd. Jeg synes sådan set, at de er nok så meget værd for ikke at sige endnu mere værd, og derfor burde det i virkeligheden være meget værre end voldtægt. Det er et ødelagt liv, hvilket ordføreren også allerede har været inde på i sine spørgsmål, og det er noget, der kommer tilbage i en stor del